
Vražedná hra

James Patterson

„Běžte za ní!“ vykřiklo několik studentů.

Byl jsem v pokušení je poslechnout, ale napadlo mě, že jestli mě opravdu někdo chce zabít, neexistuje pro mě bezpečnější místo než místnost plná potenciálních svědků.

Zůstal jsem za katedrou a přednáška proběhla podle plánu. No dobře, možná to nebyla ta nejlepší přednáška, jakou jsem kdy pronesl, a možná jsem některé části vzal zrychleně. Člověk přece není robot.

Zjevně jsem potřeboval s tou ženou mluvit, a věděl jsem, že mi po přednášce postačí jediný telefonát, abych zjistil, jestli je ještě v kampusu.

„Ne,“ odpověděl chlapík, který mi zvedl telefon na newhavenské policii. „U nás žádný detektiv Elizabeth Needhamová nepracuje.“

Nepřekvapilo mě to. Sálala z ní zkušenost z velkoměsta. Nebo přinejmenším z většího města, než je New Haven. To znamenalo, že za mnou přicestovala z dálky. Rozhodně by neodešla, aniž by si se mnou promluvila.

A vskutku, během několika vteřin mi mobil zavibroval příchozí esemeskou. Takže je opravdu detektiv; zamávala odznakem a děkan nebo nějaký jiný správce všech důvěrných údajů jí vyklopil moje telefonní číslo.

Přijďte za mnou k Jojo's.

U zprávy nebyla adresa a taky jsem žádnou nepotřeboval. Tak se jmenovala kavárna, kterou v kampusu znali všichni. A nebyla daleko odtud.

O několik minut později jsem se k ní blížil – seděla u zadního stolu a před sebou měla mou knihu a nějaké barevné složky, vše pečlivě uspořádané. Dívala se na mě tmavě hnědýma očima přes okraj přehnaně velkého hrnku.

„Vybrala jste pěkné místo na schůzku,“ řekl jsem a přisedl k jejímu stolu.

Kouzlo téhle kavárny na Chapel Street samozřejmě spočívá v tom, že na ní není nic pěkného. Dřevěné stoly a židle, odřené dřevěná podlaha a v oknech závěsy v babičkovském stylu. Velice univerzitní prostředí.

„Jaký byl zbytek přednášky?“ zeptala se. Ani svou otázku nemusela doprovázet ironickým úsměvem.

„Třetina studentů chtěla, abych se za vámi rozběhl, zatímco druhá třetina se domnívala, že jste herečka, kterou jsem si najal. Přednáška koneckonců pojednává o abnormálním chování.“

„A poslední třetina?“ zajímala se.

„Ti dumali nad tím, jakou známku dostanou, jestli mě opravdu někdo zabije ještě před koncem semestru,“ odpověděl jsem.

Čekal jsem, že mi poví, že její poslední slova v přednáškovém sále byla poněkud melodramatická a že mě ve skutečnosti nikdo zabít nechce. Místo toho otevřela složku, která ležela přímo před ní. Zelenou.

„Vezmeme to znovu od začátku,“ řekla a představila se.

Elizabeth Needhamová, detektiv druhé třídy u newyorské policie. Ale prý ji smím oslovovat Elizabeth.

A pak mi v zásadě představila mně samotného.

Seděl jsem a poslouchal, jak shrnuje můj život do série bodů, které monotónním hlasem přečetla z ručně psaných poznámek na papíru ve složce. Aspoň to neměla načmárané na koktejlovém ubrousku.

„Doktor Dylan Reinhart... bakalářské studium na Yale... doktorát z psychologie, taky na Yale... tři roky výzkumný grant na univerzitě v Cambridge... potom další doktorát, tentokrát na MIT, ze statistiky se zaměřením na bayesovskou.“ Odmlčela se a vzhledla. „Měla bych vědět, co to je? Bayesovská statistika?“

Možná pokud randíte s Natem Silverem...

„Bayesovská statistika je důvod, proč by ženy před padesátkou neměly chodit na rutinní mamografická vyšetření,“ odpověděl jsem.

„A proč?“

Kývl jsem na její složku. „Zřejmě si s oblibou děláte vlastní výzkumy, Elizabeth.“

„Vrtá vám to hlavou?“ zeptala se. „To, že jsem zkoumala vaši minulost?“

„Ne. Hlavou mi vrtá, že jste mi ještě nevysvětlila, kdo mě chce zabít. Můžete spustit, jakmile budete připravená.“

Zavřela složku a položila na ni ruce. Žádný snubní prsten. Vůbec žádné šperky. „Víte, kdo je Allen Grimes?“

„Ten, co píše o zločinech?“ Byl to novinář, který psal každodenní sloupek do *New York Gazette*. Slyšel jsem o něm, ale nikdy jsem ho nečetl.

Elizabeth přikývla. „To je on,“ řekla. „Předevčírem dostal poštou anonymní balíček a v něm vaši knihu.“

„Je to snad zločin?“ zeptal jsem se.

Zpola jsem žertoval, ale Elizabeth nikoliv.

„Jak se brzy ukázalo, ano,“ odpověděla.

Elizabeth sáhla vlevo od sebe a přitáhla si jinou složku. Tahle byla červená. *Červená nikdy nevěstí nic dobrého.*

„Vaše kniha v sobě měla záložku,“ pokračovala.

Otevřela složku a vytáhla z ní malý sáček na důkazy. Byl zapečetěný, označený a právě tak dost velký na šunkový sendvič. Tím pádem měl ideální velikost na to, co ve skutečnosti obsahoval.

Předklonil jsem se a zadíval se na něj. „Karta?“

Nešlo o dotaz – zjevně to byla karta. Hrací karta. Křížový král.

„Říká vám to něco?“ zeptala se Elizabeth.

„To je absurdní. Proč by mělo?“

„Jo, máte pravdu.“ Elizabeth obrátila oči v sloup. „Samozřejmě jsem přijela z Manhattanu až sem, abych vám mohla klást absurdní a bezvýznamné otázky.“

„Asi často slyšíte, že jste popudlivá, vidíte?“ poznamenal jsem.

„Dávám přednost termínu temperamentní. Čemu dáváte přednost vy oproti označení arogantní?“

„Arogantní mi vlastně docela vyhovuje.“

Musím uznat, že udržela dobrých pět vteřin bezvýrazný obličej, než se usmála. *Mír začíná úsměvem*, pravila matka Teresa.

„Ne, ta karta mi nic neříká,“ řekl jsem. „Lidi ale celkem běžně využívají karty jako záložky do knih.“

„Souhlasím,“ přikývla. „Na téhle je ale jedna věc, která není tak běžná. Vlastně je přímo vzácná.“

Elizabeth otočila sáček, abych viděl zadní stranu karty. Na strakatém modrobílém podkladu byla tmavě červená skvrna. Krev.

„Předpokládám, že jste provedli analýzu,“ řekl jsem.

„Je skupiny AB Rh minus,“ odpověděla. „Takovou má jen přibližně jedno procento lidí.“

„Jo, docela vzácnost. Taky bych řekl, že tam je ta skvrna schválně.“

„I v tom se shodneme,“ kývla. „Krevní skupina jako vodítko.“

„A kam vás zavedlo?“ zeptal jsem se.

Elizabeth znovu sáhla do červené složky a vytáhla černobílou fotografii o rozměrech dvacet na pětadvacet centimetrů. I podle standardů míst činu bylo tohle mimořádně drsné. Trhl by sebou i ten nejoddanější fanoušek Wese Cravena.

„Oběť se jmenuje Jared Louden a řídil velkou investiční společnost,“ začala Elizabeth. „Byl ubodán – zdrženlivě řečeno – před šesti dny, u vchodu do svého domu na Upper East Side. Žádní svědkové, žádné stopy. Nic.“

Zíral jsem na snímek. Louden ležel v kaluži vlastní krve, s elegantním oblekem rozsekaným zdánlivě nespočetným množstvím bodnutí. Naprosto brutální. „Před kolika dny jste říkala?“

„Před šesti,“ zopakovala Elizabeth. „Od té doby v okruhu tří set kilometrů nedošlo k jiné vraždě, aby oběť měla krev skupiny AB Rh minus.“

„A co před tímhle chlápkem?“ zeptal jsem se. „Nějaké další nevyřešené případy?“

„Jeden starší než osm měsíců. Prostitutka zastřelená v Queensu.“ Elizabeth kývla na zadní stranu karty. „Tahle krev není osm měsíců stará. Podle laboratoře není starší než týden.“

„Říkala jste, že ta karta, spolu s mou knihou, přišla poštou, že ano? Nedodal ji kurýr?“

„Ano, přišla poštou. Prošla přes Farley.“

Předpokládala, že vím, že tím myslí hlavní manhattanskou poštu, budovu Jamese A. Farleyho, tu s tím známým nápisem. *Ani snít, ani déšť, ani horko, ani noční tma nezabrání těmto posílům v tom, aby rychle obešli přidělené okruhy.*

„Adresa nejspíš nebyla napsána rukou?“ řekl jsem. Předpokládal jsem, že to nepřichází v úvahu.

„Vlastně ano,“ odpověděla. „Jenže druhou.“

Nechápal jsem. „Co tím myslíte?“

„Druhou rukou, než jakou ten člověk normálně píše,“ vysvětlila. „Takové písmo vypadá dětsky a prakticky se nedá vystopovat.“

„A samotná karta – co že to bylo?“

Elizabeth otočila sáček na důkazy, aby mi ji ukázala.

„Křížový král,“ řekla. „Nejdřív jsem si pomyslela, že jde o jasný komplex. Vrah sám sebe považuje za krále.“

„To by ze mě dělalo jeho poddaného?“

„Zjevně se nějak ztotožňuje s vámi nebo s vaší knihou. Ale ať vás nenávidí nebo uctívá, je docela pravděpodobné, že vás chce zabít.“

„To je jistě možné, ale připadá mi to jako poměrně unáhlený závěr,“ zamračil jsem se.

„Unáhlený závěr?“

„Ano. Fixační poruchy se projevují mnoha různými způsoby.“

„Máte pravdu,“ uznala. „Na druhou stranu...“ Odmlčela se.

„Co na druhou stranu?“ Zamračil jsem se ještě víc. *Co jste mi neukázala?*

Elizabeth zvedla knihu a otočila ji, abych viděl svůj snímek vzadu.

A sakra.

„Pořád vám to připadá unáhlené?“ zeptala se.

Přeložil Zdík Dušek